

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

9.439

Szerző:

Cím:

**KISFIÚ
ERZSÉBET-
HÍDNÁL**

Forrás:

Magy. Hírlap

Hely:

Idő:

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1385 —

1945 februárjának első napjaiban történt. A város keleti fele, Pest már felszabadult. De tovább tartottak a harcok Budán, ahol katonáink ostromgyűrűje a Gellérthegy körül szorosan zárult.

Pesien az emberek már kijöttek az óvóhelyekről az utcára s boldogan üdvözölték a szovjet katonákat. A németek, mikor a Gellérthegyről látták a felszabadult nép örömmünepét, géppuskatűz alá vették a pesti partot.

Az egyik ilyen géppuskasorozat engem is elért. A katonák egy csoportjával éppen a németek által felrobbantott Erzsébet-hídnál álltunk. Levágódtunk a parti korlát mögé. A part egy szempillantás alatt kiürült.

Csak egy öreg magyarnak nem volt már ideje szekerével elrejtőzni. Megsebesült a lába, lovát pedig megölték a golyók. Az öreg elvonszolta magát a sarki ház kapujába, lova élettelenül ottmaradt az úttesten.

Már egy teljes órán át hasaltunk az Erzsébet-hídnál, amikor a hirdetőoszlop mellől asszonyka bukkant fel s vele egy nyolc év körüli kislány. Hol az oszlop mögé rejtőztek, hol újra előbújtak. Az asszony kézenfogva vezette a gyereket és valamire nagyon rá akarta beszélni. A fiú nem engedelmeskedett. Ki akarta magát tépni az asszony szorító kezéből.

— Mit akarnak ezek? — kérdezte a mellettem fekvő Mihajl Rjedkin.

Már csak azt láttuk, hogy a fiú hirtelen kiszakította magát a féltő kezekből és a lőtetem felé szaladt. Kezében nagy konyhakést szorongatott. Mindenáron egy kis húshoz akart jutni.

— Lelövik azt a fiút! — kiáltott fel Rjedkin, majd felemelkedett és terepszínű köpenyében a szekerhez futott. Nyomban ott porzott egy géppuskasorozat. A Gellérthegyről jól át lehetett tekinteni a partot. Nyilvánvaló: a német géppuskás a lelőtt ló felé igyekvő alakra célzott.

A hirdetőoszlopnál az asszony keservesen sírni kezdett s aggódo hangon hívta gyermekét.

— Gyurka, Gyurka!
Rjedkin elkapta a fiú kezét és saját testével fedezve odahúzta hozzánk. Az asszony a hirdetőoszlopnál zokogott örömeiben: megmenekült a fia. A fiú — Rjedkin ölében — most már sírt a rémülettől, a melléhez simult s minden géppuskasorozatnál idegesen összerázkódott.

Mindnyájan Rjedkin körül álltunk. Néztem ezt az öreg katonát és eltűnődtem.

Rjedkin békében valódomunkás volt, de nem egyszerű valódomestere. Semmiségekkel kezdte, lerajzolt mindent, ami a kezügyébe került. Aztán mintázni kezdett. Bajtársai mesélték, hogy agyagból csodálatosan szép ala-

kokat tudott formálni. Rjedkin gipszbe öntötte legjobb műveit s azután már bonyolultabb feladatokat vállalt. Ő díszítette városa színházának homlokzatát. A háborúban felderítő lett, először egyszerű, később elsőosztályú felderítő.

Egyszerre csak megszólal Rjedkin:

— Ennek a gyermeknek enni

kell adni, de az anyjának is...

Rogyionov őrmester elővett egy kilós húskonzervet és odaadta a kislánynak. Az csodálkozva nézett az őrmesterre, s nem tudta rászánni magát, hogy elvegye a dobozt.

— Vedd csak el, fiam — mondta mosolyogva Rjedkin és megsímogatta a fiú arcát.

A gyerek elvette a dobozt s megmutatta az anyjának. Az csak állt az oszlop mögött s könnyes szemmel nézte a fiát.

Pasa Szkorcov ekkor levette válláról a kenyérsákot, előhúzott egy kenyeret, késével kettévágta s felét a fiúnak nyújtotta. Az kérdően nézett Rjedkinre.

— Vedd csak el — mondta Rjedkin — fogd csak, ne féj.

Leoldotta hátizsákját Pjotr Nyikodimov is. Elővett két nagy darab cukrot s a fiú felé nyújtotta. Az asszony arcán a könnyek alatt már derűs mosoly ragyogott. Valamit kiáltott a kislánynak. Megértettük, arra biztatja a gyereket, köszönje meg a kenyeret, az életet az orosz katonáknak.

Holmija között kezdett kotlászni Misa Kozlov, a legfiatalabb felderítőnk is. Egy tábla csokoládét vett elő. Ügylátszik, még az utolsó felvételézésből maradt. A kislány csak bámult, mintha váratlanul minden vágya teljesednék.

Az útkeresztződésnél megjelentek tüzeink. Az ellenség golyózápóra közben felállították ágyúikat és tüzet nyitottak a Gellérthegyre. Három lövéssel elnémították a német géppuskást.

Csakhamar átkeltünk a Dunán és megkezdtük a Gellérthegy ostromát.

Georgij Holopov,

a Budapestet felszabadító harcok egyik résztvevője.